

Jamsai

表妹^日萬福

ข้าผู้นี้...
วาสนาดี
เกินใคร

ฝั่งไทยคือ 蓬萊客 เวียน
ลู่ฝั่งฮวา แปล

มากกว่ารัก ข้าพเจ้านี้... วาสนาดีเกินใคร 3

เฉิงไหลเค่อ เขียน ลู่เฉิงอวา แป

《表妹万福》 Vol.03

All rights reserved

Original story and characters created and copyright @ Author: 蓬莱客 Peng Lai Ke

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright @ 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2669-4

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

18

กลางดึกคืนนี้การมาถึงของคนผู้นั้นที่ประตูเมืองทึศได้ไม่ได้ดึงดูด
ความสนใจของผู้ใด เหล่าขุนนางต่างคิดไปว่าคนผู้นั้นยังอยู่ทางตะวันตก
เฉียงใต้

เขาเป็นเหมือนน้ำหยดหนึ่งหล่นลงไปโนทะเล เลื่อนหายไปยัง
ไร้ร่องรอย

ตอนเย็นของสามวันให้หลัง หลี่หยวนกู่มาถึงห้องซังลับของอุทยาน
ตะวันตก เปิดกลอนประตูออกแล้วเข้าไปข้างใน เห็นที่มุมผนังปรากฏ
แสงตะเกียงขนาดเท่าเมล็ดถั่ว น้ำหมึกกับพู่กันที่วางบนกระดานขี้ไม่ได้
ขยับสักนิดเดียว มองไม่เห็นอักษรสักตัว เผยโถงอันปิดตายลง นั่งขัดสมาธิ
อยู่บนพื้น เสื้อผ้าบนร่างสวมใส่เรียบร้อย ปราศจากรอยยับย่น นอกจากนี้
ใบหน้าที่ซีดเขียวลงเล็กน้อยแล้วก็ไม่ได้ดูต่างไปจากปกติแต่อย่างใด

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของหลี่หยวนกู่ เขาก็ลืมตาขึ้นช้าๆ ดวงตา

ใส่กระจ่างเหมือนตั้งวันวาน

เขาผงกศีรษะให้หลิหยวนก้วย

หลิหยวนก้วยมองเขา สภาพอารมณ์สลับซับซ้อนขณะเอ่ยเสียงต่ำ
"ได้ทำเฉย ความไว้วางพระทัยและความสำคัญที่ฝ่าบาททรงมีต่อท่าน
ในหลายปีมานี้ ท่านน่าจะรับรู้ดี เป็นผู้อื่นก็แล้วไปเถอะ หนนี้กลับเป็นท่าน
ที่พระองค์ทรงทราบว่ามีใจเป็นอื่น จะให้ทรงทนได้อย่างไร สามวันมานี้
ฝ่าบาทเองก็บรรทมไม่หลับสักคืนเดียว ท่านทำความผิดครั้งใหญ่เช่นนี้
ฝ่าบาทยังทรงผ่อนปรนให้ท่าน เหตุใดท่านต้องต่อต้านพระองค์ถึงที่สุดด้วย
แค่พุดออกมา แสดงความรักดี เรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว หรือได้ทำเฉย
จะไม่สนใจความเป็นตายของสกุลเงินเลยจริงๆ"

เฉยโย่อันยี่ม่น้อยๆ "ความผิดของข้า ข้าขอรับผิดชอบเอง ข้าเชื่อว่า
ฝ่าบาทจะไม่ทรงพาลโกรธไปถึงผู้บริสุทธิ์"

หลิหยวนก้วยมองเขาสั๊กฟักก่อนส่ายหน้า แล้วกลับตัวเดินออกไป
จากห้องซังลับ

เขี้ยวเลียไม้ไค่นอนหลับสนิทมาหลายคืน สีหน้าในยามนี้จึงดู
หม่นหมอง ในดวงตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอย หลังฟังที่หลิหยวนก้วย
กลับมารายงาน ไบหน้าก็เฉยโทชะ "เขาคิดว่าเราจะไม่ลงมือกับสกุลเงิน
จริงๆ หรือไร!"

หลิหยวนก้วยรีบเอ่ย "ฝ่าบาทโปรดตรองดูก่อน โปรดปล่อยให้ได้ทำเฉย
ได้มีเวลาพิจารณามากกว่านี้ กระหม่อมเองก็จะกลับไปเกลี้ยกล่อมอีกครั้ง
พะย่ะค่ะ"

เซียวเสี่ยวกัณฑ์อ่อนๆ "เราพูดออกมาแล้วก็ไม่มีทางคืนค่า! นำคนไปขังไว้ในคุกก่อน เราจะรอดูว่าเขายอมพูดหรือไม่!"

หลี่หยวนกัณฑ์เตรียมจะเกลี้ยกล่อมต่อ เซียวเสี่ยวกัณฑ์เห็นหน้าเคร่งขรึมยิ่งขั้นแล้ว "เจ้าไม่ต้องพูดอะไรอีก ให้ไปถ่ายทอคำสั่งเราทันที บอกให้ทำตามกฎระเบียบ ห้ามละเลย"

ในตอนนั้นเองที่ด้านนอกพลันมีเสียงฝีเท้าเร่งรีบของชั้นที่ดังมา คล้ายมีเรื่องด่วนกะทันหัน หลี่หยวนกัณฑ์รีบกลับตัวเดินออกไป เห็นบุตรบุญธรรมอีกคนของตนเองเดินมาด้วยสีหน้าดีใจ เมื่ออีกฝ่ายเห็นเขาก็คุกเข่าลงเอ่ยรายงานทันที "ท่านพ่อบุญธรรม เรื่องมงคลยิ่งขอรับ! นิमितสวรรค์อันดี! นิमितสวรรค์อันดี!"

เมื่อครั้งเดือนก่อนหน้า สกุลเงินแห่งเจวียนโจวทำการซ่อมบำรุงคู่อู่อือวี่ ตอนที่กำลังขุดทรายทะเลซึ่งทับถมมาหลายปีจนทำให้ปากทางเข้าคู่อู่อือวี่ตื้นเขินมากขึ้นเรื่อยๆ นั้น ภายใต้ออกโคลนและดินทรายพวกเขาได้ขุดตราประทับทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสอันหนึ่งขึ้นมาได้ หลังล้างจนสะอาดแล้ว พบว่าด้านบนตราประทับหยกมีตัวอักษรว่า 'รับโองการสวรรค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน' สลักเอาไว้ ในเวลานั้นได้ตั้งดูตสายตาผู้คนจำนวนมากมารุมดู พร้อมทั้งคุ้มกันนำไปส่งยังที่ว่าการด้วยกัน คนของที่ว่าการเมืองเจวียนโจวจดจำได้ว่าตราประทับอันนี้มาจะเป็นตราหยกแผ่นดินที่สูญหายไปก่อนหน้านี้ และหายไปตลอดช่วงยุคสมัยของรุ่นอันต้อง บัดนี้กลับมามีปรากฏอีกครั้ง จึงใช้ผ้าแดงห่อเอาไว้เก็บใส่ในกล่องผ้าแพรทันที จากนั้นพาคนสกุลเงินกับผู้อาวุโสของเมืองที่ชาวเจวียนโจวเสนอมานี้มา ไปยังที่ว่าการมณฑลฝูเจี้ยน คนทั้งคณะตั้งข้อร้องบ่าว เกาไห่หวานดีใจ

แทบเสียดสี คู้มกันตราหยกแผ่นดินออกเดินทางมาด้วยตนเองทั้งวันทั้งคืน เมื่อครุ่นนี้เพิ่งมาถึงเมืองหลวง แต่เพราะไม่มีคำสั่งจึงไม่กล้าบุกเข้าเมืองมา ในเวลานี้คนทั้งคณะกำลังรอถวายตราหยกแผ่นดินกันอยู่ที่ด้านนอกเมือง

ชั้นที่น้อยรายงานเสร็จก็ยิ้มกว้าง มองไปที่หีบหิ้วขวก้วย เห็นแวตคาเขาสว่างวาบ ทำทางดีใจ เพียงแต่ว่ายังไม่ทันยื่นออกมา สีหน้ายินดีก็พลันแข็งค้าง คล้ายนิกอะไรที่เลวร้ายขึ้นมาได้ ชั้นที่น้อยอดสงสัยไม่ได้ เฮยถามเสียดเบา "ท่านพ่อบุญธรรมเป็นอะไรไปหรือขอรับ"

หีบหิ้วขวก้วยถึงได้สติกลับมา บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอีกครั้ง ผงกศีรษะเอ่ย "ชาวดิ เจ้ารออยู่ที่นี้ก่อน ข้าจะไปรายงานฝ่าบาททันที"

ทันทีที่หีบหิ้วขวก้วยหันหลังกลับ รอยยิ้มบนใบหน้าเขาก็มลายไปอีกครึ่ง ตราหยกแผ่นดินที่สูญหายไปหลายปีกลับมากปรากฏ คนท้องถิ่นนำมาถวายในฐานะเป็นของมงคล หมายความว่าฝ่าบาทของค้ปัจจุบันเป็นโอรสสวรรค์ตัวจริง นี่เป็นลิขิตสวรรค์ เดิมเป็นเรื่องที่ดีมากเรื่องหนึ่ง แต่มาพบเจอในเวลาเช่นนี้พอดี ข้ายังบังเอิญพบที่คู่ต่อเรือของสกุลเงินแห่งเวรียนโจว ความบังเอิญเช่นนี้ เหตุผลที่ซ่อนอยู่หีบหิ้วขวก้วยจะไม่เข้าใจได้อย่างไร

นึกไม่ถึงว่าเผยโยอันจะพิจารณาถึงขั้นนี้เอาไว้แล้ว การเตรียมการเช่นนี้ประหนึ่งเนตรสวรรค์ในกระดานหมากล้อม วางหมากเดียวลงไปที่ปิดกั้นเส้นทางของสองเต้ได้ทั้งหมด ความละเอียดรอบคอบนี้ไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปจะเทียบได้จริงๆ เรียกได้ว่าวางแผนได้อย่างไร้ช่องโหว่

แต่เรื่องนี้ก็บอกถึงเรื่องหนึ่งได้พอดีว่าในตอนที่เขาทำเรื่องนั้นก็ใต้เตรียมการรอบด้านเอาไว้หมดแล้ว รวมถึงวางแผนทางรอดให้กับคน

รอบกายแล้วเช่นเดียวกัน ส่วนตนเองก็เต็มใจรับโทษะของฮ่องเต้โดยไม่คิดเปลี่ยนแปลงความตั้งใจ ถึงขั้นเต็มใจเอาชีวิตมาแลกเพื่อปกป้องเด็กหนุ่มผู้นั้น

การตัดสินใจของเมย์โย่วอันในเรื่องนี้ยืนกรานมากเพียงใด เพลิงโทสะที่จะตามมาของฮ่องเต้ก็พุ่งสูงมากเพียงนั้น

หลี่หยวนกั๋วตระหนักดีถึงจุดนี้ ดังนั้นจึงยังไม่อาจจินตนาการได้ว่า หากในเวลานี้ตนเองกราบทูลข่าวนี้ขึ้นไป เพลิงโทสะของฮ่องเต้จะนำหาวาดกลัวเพียงใด

เขาคดข่มความไม่สบายใจที่ทะเลาะออกมา ก้าวเข้าไปข้างในใคร่ครวญคำพูดก่อนเลยข่าวที่เพิ่งได้ยินมาเมื่อครู่อย่างระมัดระวัง

ช่วงสองสามวันมานี้ การประชุมเข้า ราชกิจ ขุนนางขอเข้าเฝ้าตรวจฎีกา เรื่องทั้งภายในและนอกราชสำนักไม่ได้ลดน้อยไปแม้แต่เรื่องเดียว ทางด้านเขียวเลี้ยกลับไม่ได้รับรื่นเหมือนแต่ก่อน จวบจนเวลานี้กองฎีกาบนโต๊ะได้วางทับถมกันมาแล้วหลายวันอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ตอนที่หลี่หยวนกั๋วเข้าไปรายงาน เดิมฮ่องเต้กำลังก้มหน้าลงตรวจฎีกา ตรวจไปพลางฟังเขาพูดไปพลาง เมื่อได้ยินว่าสกุลเงินชุดพบตราหยกแผ่นดินเพราะซ่อมบำรุงอยู่ต่อเรือ ราษฎรชาวเจวียนโจเห็นเป็นนิมิตสวรรค์อันดี เกาไหวหยวนรีบเดินทางทั้งวันทั้งคืนมาส่งมอบ สีหน้าก็แข็งค้างไปทันใด มือข้างที่ถือพู่กันก็ชะงักค้างอยู่กลางอากาศไม่ขยับเขยื้อน

เขียวเลี้ยเงยหน้าขึ้นช้าๆ ดวงตาจ้องเขม็งไปข้างหน้า รวากับว่า ที่ตรงนั้นมีผู้ใดยืนอยู่ มือข้างนั้นที่ถือพู่กันเองก็เริ่มสั่นเทาขึ้นมา

น้ำหมีกหยดหนึ่งไหลมารวมกันที่ปลายพู่กันช้าๆ มือข้างนั้นของ

ฮ่องแต่ที่สิ้นเทาไม่หยุดทำให้หน้าหมึกหยดลงมากะทันหัน เปรอะลงบนฎีกา
ได้พู่กัน

"ฝ่าบาท!"

แม้จะไม่ได้เห็นการบันดาลโทสะอย่างที่นึกกังวล แต่สภาพในตอนนั้น
ของฮ่องแต่ก็ชวนให้คนตกใจไม่น้อยจริงๆ

หลี่หยวนก้วยเห็นใบหน้าพระองค์ค่อยๆ ซีดขาว จึงร้องเรียกออกมา
คำหนึ่ง

ปาของเซียวเฉียวยับไหว่น้อยๆ ปิดตาลง พู่กันในมือเอียงข้างไปซ้ายๆ
ก่อนสิ้นหลุดจากชอกนิ้ว

"ฝ่าบาทโปรดระวังพระวรกายด้วยพะยะค่ะ!" หลี่หยวนก้วยรีบเข้าไป
ประคองพระองค์

เซียวเฉียวปิดตาลง ใช้มือค้ำหน้าผาก ผ่านไปสักพักใหญ่ยังคง
ไม่ขยับ

"หากฝ่าบาททรงรู้สึกไม่สู้ดี กระหม่อมจะไปเรียกหมอหลวงมาทันที
พะยะค่ะ!" หลี่หยวนก้วยเงยหน้าขึ้น เตรียมจะเรียกข้ารับใช้เข้ามา

"ไม่ต้องแล้ว" เซียวเฉียวลืมตาขึ้นช้าๆ น้ำเสียงแหบพร่าไปเล็กน้อย
"เราไม่เป็นอะไร..."

พระองค์กล่าวออกมาอีกคำก่อนนั่งลง ใบหน้าซีดขาว แหวดดำดำนหม่น
นิ่งซึ้ง

หลี่หยวนก้วยติดตามข้างกายพระองค์มาหลายสิบปี ถึงแม้จะเป็น
ในตอนที่ถูกเทียนสี่ฮ่องแต่กับขุนอินอ่องกดดันอย่างที่สุด ก็ยังไม่เคยเห็น
พระองค์แสดงท่าทีเหน้อยล้าเพียงนี้ออกมา พอได้เห็นก็ตื่นตระหนก

ไม่น้อย ทั้งยังเป็นกังวลอย่างยิ่ง

"ฝ่าบาท..."

"พวกเกาเฬวหยวนทางนั้น เจ้าช่วยไปดูแทนเราเถอะ พาเข้าพักให้เรียบร้อยก่อน เราเริ่มเหนื่อย จะไปพักก่อนแล้ว...ฎีกาเหล่านี้เอาไว้พรุ่งนี้ค่อยดู..."

สุดท้ายเซียวเฉียวฝิมพาออกมา ก่อนลุกขึ้นยืนช้าๆ เดินออกไปด้วยฝ่าเท้าหนักอึ้งเล็กน้อย

ในการประชุมเช้าวันรุ่งขึ้น ขุนนางทุกคนต่างทราบข่าวเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนี้ トラหยกแผ่นดินกลับมาปรากฏขึ้นอีกครั้งที่เจียวินโจวที่บังเอิญก็คือยังพบในอุ้งต่อเรือที่บ้านเดิมของภรรยาเผยโยวอันเป็นเจ้าของด้วยผู้ว่าการมณฑลรีบคุมกันตราหยกแผ่นดินเดินทางทั้งวันทั้งคืนจนมาถึงเมืองหลวงเมื่อวานนี้ยามเช้าตีฆ้องร้องประกาศ เมื่อราษฎรได้ยินข่าวต่างแย่งกันออกมาต้อนรับ

ราษฎรปีติยินดีพากันแซ่ซ้องเอนยอพระเกียรติของฮ่องเต้

ฮ่องเต้ประทับอยู่บนบัลลังก์มังกร ทรงสั่งการให้เสนาบดีกรมพิธีการจัดเตรียมเรื่องรับตรา สุดท้ายตราหยกแผ่นดินถูกวางไว้บนลาดทองคำผ่านมือขุนนางนับร้อยที่คุกเข่าทยอยกันส่งต่อ ถวายมาถึงตรงหน้าบัลลังก์ของฮ่องเต้ในที่สุด

ฮ่องเต้สีหน้าเคร่งขรึม รับตราหยกแผ่นดินมาประทับลงบนหนังสือโครงการบูชาฟ้าที่สำนักราชบัณฑิตรีบเร่งทำออกมา มองเห็นตราประทับสีแดง ด้านบนมีอักษรคำว่า 'รับโครงการสวรรค์ ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน'

เด่นชัด แต่ละตัวอักษรแยกกันชัดเจน ไม่มีขุนนางผู้ใดไม่ตื่นเต้น ต่าง
คุกเข่าลงคำนับโดยพร้อมเพรียงกัน พร้อมเปล่งเสียงเรียกดั่งก้อง "ฝ่าบาท"

ฮ่องเต้ทรงแยมั้พระโอบุชู้ พระราชทานของรางวัลให้กับทุกคนที่มี
ความดีความชอบในเรื่องนี้ตั้งแต่ขุนนางของมณฑลผู้เจียนรวมไปถึง
คนสกุลเงิน จากนั้นประกาศจัดงานเลี้ยงเพื่อเป็นการเฉลิมฉลอง ขุนนาง
ทุกคนขอบคุณพระเมตตา ในคืนนั้นหลังงานเลี้ยงสิ้นสุด เมื่อยกเรื่อง
ความดีความชอบในครั้งนี้ของสกุลเงินขึ้นมาพูดก็ยากจะไม่คิดโยงต่อไป
ถึงเผยโย่วอัน

ตราหยกแผ่นดินอันนี้ในอดีตได้หายสาบสูญไปพร้อมกับการสวรรคต
ของฮ่องเต้ผู้น้อย ช่วงที่ขุนอันฮ่องครองราชย์เป็นเวลาหลายปี แม้จะลอบ
ออกค้นหาไปทั่วแต่ก็ไม่พบเบาะแสแต่อย่างใด ในช่วงหลายปีนี้ขุนนาง
จำนวนไม่น้อยต่างเชื่อว่าตราหยกแผ่นดินอันนี้น่าจะถูกฮ่องเต้ผู้น้อย
นำติดตัวไปด้วย ทว่าบัดนี้ตราหยกแผ่นดินกลับมาปรากฏอีกครั้ง ด้วยวิถี
ดั่งนิมิตสวรรค์อันดี ถวายต่อพระพักตร์ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันอย่างยิ่งใหญ่
ย่อมเป็นการช่วยฮ่องเต้ป่าวประกาศแก่ได้หล้าให้เห็นถึงการเป็นฮ่องเต้
ตัวจริง เป็นลิขิตสวรรค์ เรียกได้ว่าความดีความชอบไม่เบา เวลาที่พูดคุยกัน
ลับหลังไม่มีผู้ใดไม่โอ้จจวนในความโชคดีของเผยโย่วอัน แม้คนจะอยู่ไกล
ถึงตะวันตกเฉียงใต้ หนนี้กลับยังคงได้หน้าครั้งใหญ่ต่อหน้าฮ่องเต้ รอเขา
กลับมาจากทางตะวันตกเฉียงใต้เมื่อไร ความดีความชอบย่อมยิ่งเพิ่มพูน
ยังไม่รู้ว่าจะได้รับการแต่งตั้งอย่างไร

ยามศึกงานเลี้ยงในวังสิ้นสุดลง เชียวเลี้ยกลับตำหนัก ฝิ่ห้าชวนเซ
เล็กน้อย น่าจะเพราะดีมีสุรามากไป หลังนอนลงไปก็หลับตาลง หลับสนิท

ไปที่

คืนนี้ห้องใต้ไม้ได้เรียกสนมชายาคนใดมาปรนนิบัติ ความจริงนับตั้งแต่สนมชายาเหล่านั้นเข้าวังมา พระองค์ก็เรียกหาบ่อยครั้งยิ่ง และนับตั้งแต่ปลัดรัชทายาทไปก็ไม่เคยเรียกหาอีกสักครั้งเดียว

ในใจหลี่หยวนกู่ยกระจางชัดดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเพราะระยะนี้พระองค์มีเรื่องอัดอั้นตันใจ ข้าวันนี้ยังเฝ้ามาด้วยไม่วางใจจึงอยู่ยืนเฝ้าด้วยตนเอง

จวบจนกลางดึกสงัด แว่วเสียงตีฆ้องยามจืดมาจากหอกลอง หลี่หยวนกู่ยเริ่มง่วงงุนแล้ว เห็นพระองค์คล้ายหลับสนิทจึงลุกขึ้นยืนทุบเวท กำลังเตรียมถอยออกจากตำหนักพลันได้ยินเสียงละเมอดังมาจากพระแท่นบรรทม

"อาจิง...อาจิง..."

หลี่หยวนกู่ยตกใจรีบหันไปมองทางประตูตำหนักบรรทมหนึ่งเห็นชั้นที่น้อยเฝ้าเวรทั้งสองกำลังพิงข้างเสาสีปหงากอยู่ตรงมุมด้านนอกตำหนักที่ห่างออกไป เขาถึงได้โผล่กริบเดินไปข้างพระแท่นบรรทมพร้อมส่งเสียงเรียกเบาๆ "ฝ่าบาท"

เขี้ยวเลียลิ้มตาขึ้น แววดาวว่างเปล่าไปสักพัก จากนั้นลุกขึ้นนั่งซำๆ ใจลอยไปครู่หนึ่งจึงถามเสียงเบา "ยามใดแล้ว"

"ทูลฝ่าบาท เข้ายามจืดมาสักพัก ฝ่าบาททรงกระหายหรือไม่ กระหม่อมรินน้ำมาให้พระองค์นะพะยะค่ะ"

เขี้ยวเลียรับน้ำมาดื่มลงไปรวดเดียว จากนั้นนอนลงไปไม่ได้พลิกตัวอีก

หลีหยวนก้วยเฝ้าอยู่ข้างๆ สักพัก เห็นแผ่นหลังฮ่องเต้เงิ่งไม่ไหวติง จึงคิดว่าพระองค์หนีไปอีกครั้งแล้ว จึงเดินย่องเตรียมจากไป พลันได้ยินเสียงท่มหนักดังมาจากด้านหลัง "เราอยากไปวัดจื่อเอิน"

หากคืนนี้เดินทางออกไปจริงๆ ก็กะนับเป็นครั้งที่สามตั้งแต่เข้าเมืองหลวงมาที่ฮ่องเต้เสด็จไปเยือนยังวัดจื่อเอินกลางดึก

หลีหยวนก้วยอิงไปเล็กน้อยก่อนขานรับเสียงเบา

ตอนที่เฝ้ายาวอันมาถึงวัดจื่อเอิน ยามโหว่เพิ่งผ่านพ้น เป็นช่วงเวลาที่มีดมิดที่สุด ในยามราตรีอันยาวนานพอดี

รอบด้านเงียบสงัด

เขาหยุดยืนอยู่หน้าประตูเรือนแห่งนั้น สายตามองไปที่หลีหยวนก้วยอย่างไม่เข้าใจ

"ได้เท่าเฝย เข้ามาเถอะขอรับ ฝ่าบาททรงรอท่านอยู่"

หลีหยวนก้วยค้อมตัวให้เขา จากนั้นก้าวถอยไปเล็กน้อย

เฝยเียวอันลั้งเลเล็กน้อย เขากดข่มความรู้สึกแปลกประหลาดที่ทะลักขึ้นมา แล้วผลักประตูที่งับปิดอยู่เข้าไปข้างใน

ข้างในลานเรือนกลับไม่มีผู้ใด ภายในห้องที่เขาเคยสนทนากับฮ่องเต้ในคืนนั้นมีแสงตะเกียงสลัวเล็ดลอดออกมา

เขาเดินไปทางแสงตะเกียง ผลักประตูเปิดออก เห็นบนโต๊ะวางป้ายวิญญาณป้ายหนึ่งเอาไว้ กระดาษรูปที่อยู่ด้านหน้าปักรูปหนึ่งดอก ครันรูปลอยเอื่อยขึ้นมา พระองค์หันหลังให้กับประตู ท่าทางคล้ายจะจับจ้องป้ายวิญญาณป้ายนั้นอย่างเหม่อลอยอยู่นานแล้ว

เผยไยวอันคุกเข่าค้ำบไปทางแผ่นหลังนั้น เขียวเลี้ยหันกลับมาซ้ำๆ
สั่งให้เขาลุกขึ้น จากนั้นก็มองเขาอยู่นานโดยไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น

สีหน้าเขียวเลี้ยหม่นหมอง ในดวงตาแฝงเส้นเลือดฝอยหลังเมาสู่รา
บางส่วน ทว่าแววตายังคงลุ่มลึก เมื่อจ้องมองเขานิ่งเช่นนั้น เส้นสาย
องคภาพพทั้งห้าที่เดิมที่แข็งกระด้างก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นอ่อนโยนขึ้นมา

ความรู้สึกแปลกแปร่งในใจเผยไยวอันยิ่งรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิม

เขามองไปยังป้ายวิญญาณบนโต๊ะคราหนึ่ง เห็นว่าชื่อที่อยู่ตรงนั้น
ไม่ใช่นามพระราชทานที่เทียนสีฮ่องเต้พระราชทานให้หลังท่านอาหึง
ตนเองเสียชีวิต แต่เป็น 'ป้ายวิญญาณของผู้ตายสกุลเฉียนนามเหวินจิง'
อันแสนจะเรียบง่ายก็อดจ้องไปไม่ได้ ลังเลเล็กน้อยจึงเอ่ย "ไม่ทราบว่
ฝ่าบาททรงเรียกตัวขุนนางต้องโทษอย่างกระหม่อมมาที่นี้กลางดึก
ด้วยเรื่องอันใดหรือพะยะคะ"

เขียวเลี้ยหันหน้าไปมองป้ายวิญญาณก่อนเอ่ย "ไยวอัน เจ้ามาเ
มาค้ำบมารดาผู้ให้กำเนิดเจ้าเสียสิ"

เผยไยวอันสีหน้าแข็งค้างไปทันใด สายตาละจากป้ายวิญญาณ
มาที่เขียวเลี้ย แล้วสลับจากเขียวเลี้ยกลับไปป้ายวิญญาณอีกครั้ง
"ฝ่าบาท ในเมื่อกระหม่อมมาที่นี้ ทั้งยังได้พบป้ายวิญญาณของท่านอาหึง
การแสดงความเคารพยอมเป็นหน้าที่ เพียงแต่ฝ่าบาทตรัสเช่นนั้นช่าง
ชวนให้คนงุนงงจริงๆ กระหม่อมไม่เข้าใจว่าฝ่าบาททรงหมายความว่าอะไร
พะยะคะ"

"ไยวอัน เจ้าไม่ใช่บุตรชายของเว่ยกั้วกง ความจริงเว่ยกั้วกงเป็น
ท่านลุงเจ้า เราต่างหากถึงจะเป็นบิดาที่แท้จริงของเจ้า!" เขียวเลี้ยเอ่ยเน้นย้ำ

ทีละคำๆ

แววตาเผยไยวอันหนึ่งไปทันควัน

"ไยวอัน เดิมทีเรื่องนี้เราไม่คิดจะบอกให้เจ้ารับรู้ไปตลอดชีวิต เพียงแต่บัดนี้สถานการณ์ต่างออกไป เราใคร่ครวญแล้ว คิดว่าให้เจ้ารู้ไว้จะดีกว่า ป้องกันไม่ให้ความเข้าใจผิดระหว่างพวกเราพ่อลูกเพิ่มมากขึ้นจนยากจะแก้ไข ดังนั้นคืนนี้จึงเรียกเจ้ามาที่นี่..." เขียวเสี่ยวเอ่ยอย่างชัดเจน "มารดาเจ้าคือเหวินจิง บิดาเจ้าคือเรา เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน เจ้าจะต้องเชื่อเรา"

เขียวเสี่ยวกล่าวจบ ภายในห้องก็ตกลงสู่ความเงียบสงัด

ผ่านไปนานเผยไยวอันเฝ้าแต่มองไปที่คนตรงหน้า ร่างกายไม่ไหวติงแล้วก็ไม่พูดอะไรสักคำ

"เกรงว่าฝ่าบาทจะทรงเมตตาสุรามิสร์ร่าง กระหม่อมขอทูลลา" เขาเอ่ยขึ้นมากะทันหัน ริมฝีปากยิ้มแน่น จากนั้นจึงหันหน้ากลับตัวก้าวยาวๆ เตรียมจากไป

เขียวเสี่ยวก้าวพรวดมาข้างหน้า ดันประตูเอาไว้

"ไยวอัน! เจ้าฟังเรา เรากับมารดาเจ้าเป็นสหายวัยเด็ก เรื่องนี้หนก่อนตอนที่ได้พบเจ้าที่นี่เราเองก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว นางอ่อนหวานสง่างาม โดดเด่นทั้งรูปโฉมและความสามารถ เราชักนางอย่างลึกซึ้ง เคยสาบานกับตนเองว่าหากชาตินี้โชคดีได้แต่งงานเป็นภรรยา ชีวิตนี้จะมีเพียงนางคนเดียว ในปีนั้นเราอายุสิบเจ็ด นางเองก็ผ่านพิธีปักปันแล้ว เรากำลังจะไปสู่ขอนางกับเสด็จพ่อ บังเอิญเจอเรื่องชาวฮุนกุยกุมายังนอกด่าน ในปีนั้นเรายังเป็นชายหนุ่มเลือดร้อน คิดอยากสร้างความดี

ความชอบ คิดว่าค่อยกลับมาสู้ขออีกทีก็ไม่สาย จึงขอออกไปสู้ศึกที่นอกด่านกับแม่ทัพอาวุธโสทุกุลเผย ในตอนนั้นเว่ยกั้วกงเองก็อยู่ในกองทัพร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเรา เป็นสหายร่วมรบกัน มิตรภาพตั้งพี่น้อง คึกนั้นยากลำบากยิ่ง เพื่อแย่งชิงเหอเท่า ชาวหูถึงกับเคลื่อนทัพสามแสนนาย ทุ่มอย่างสุดกำลัง ผู้ศึกติดพันมาหนึ่งปีกว่า และเพราะว่ามีหิมะตกหนัก เเสบียงชาวหูขาดแคลน ทัพชาวหูถึงได้ล่าถอยกลับไป ตอนนั้นเราอยู่นอกด่าน พลันได้ยินข่าวว่าเสด็จพ่อประจวบพระทัยพระราชทาน รัชทายาทได้สู่ขอนางกับเสด็จพ่อแล้ว เสด็จพ่อตัดสินพระทัยพระราชทาน สมรสให้เข้ากับมารดาเจ้า บางทีเสด็จพ่อก็คงรู้ว่าพระองค์ทรงเหลือเวลา อีกไม่นาน เมื่อพิจารณาว่าแผ่นดินไม่อาจขาดมารดา หลังพระราชทาน สมรสได้ไม่นาน รัชทายาทก็ทรงอภิเษกสมรส ตอนที่เรารับกลับไปโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น นางก็กลายเป็นภรรยาผู้อื่นไปแล้ว เสด็จพ่อเองก็สวรรคต ก่อนจากไปทรงแต่งตั้งเราเป็นอวิ้นจงอ่อง เตรียมการอภิเษก สมรสให้เรากับบุตรสาวชนเผ่าใหญ่..."

เซียวเฉียวหยุดเอ่ยลง สีหน้าหม่นหมอง สายตาตกลงบนป้ายวิญญาณบนโต๊ะ

แสงตะเกียงสลัว ควันธูปลอยเป็นเกลียวขึ้นไปข้างบนช้าๆ รวมเป็นโอหมอกขาวเกี่ยวกระหวัดอยู่ด้านหน้าป้ายวิญญาณ ก่อนสลายหายไปช้าๆ

"เสด็จพ่อสวรรคตได้ไม่นาน เราก็ต้องย้ายไปอยู่กั๊นหนาน นับจากนั้นไม่เคยได้พบหน้ามารดาเจ้าอีก เดิมคิดว่าชาตินี้จะไม่ได้พบกันอีกแล้ว ภายหลังกลับได้ยินเรื่องโรคระบาดที่เมืองหลวง มารดาเจ้าเองก็โชคร้าย

ติดโรคเช่นกัน ถูกส่งมารักษาตัวตามลำพังที่นี่ ชีวิตตกอยู่ในอันตราย เมื่อเราได้ยินข่าวก็ร้อนใจประจักษ์ไฟเผา เอายาห้องถิ่นจากอวันนาน มาถึงที่นี่อย่างลับๆ และแอบอยู่เคียงข้างนางนานหลายเดือน หลังนางหายดีแล้วเราไม่อาจไม่จากไป ทว่ากลับไม่คาดคิดสักนิดว่าภายหลังนางจะคลอดเจ้าออกมา..."

เซียวเสี่ยวผอนลมหายใจออกมายาวๆ มองไปยังผวยไยวอันที่มีสีหน้าเคร่งเครียดตลอดเวลา ข้ายังไม่พูดอะไรสักคำ

"ไยวอัน เรารู้ว่าเจ้าไม่อาจยอมรับเรื่องนี้ง่ายๆ ได้แต่โทษที่โชคชะตากลับแก้งคน เจ้ายังจำตอนเจ้าอายุสิบหกปีที่เรามาตัวเจ้าพบจากกองซากศพได้หรือไม่ ตอนนั้นเราดีใจแทบเสียดิ คิดเพียงอย่างเดียวว่าสุดท้ายสวรรค์ก็ยังคงเมตตาเรา แม้เหวินจิงจะจากไปแล้ว ทว่ากลับเหลือเลือดเนื้อเอาไว้ให้เรา เราจะดูแลเจ้าให้ดี มีเจ้าอยู่ข้างกายเราก็เหมือนมีมารดาเจ้า..."

"ฝ่าบาท กระหม่อมขออนุญาตถาม ในเมื่อท่านอาหญิงของกระหม่อมไม่ได้ตายด้วยโรคระบาด ถ้าอย่างนั้นนางตายได้อย่างไร"

ผวยไยวอันถามชัดเซียวเสี่ยวขึ้นมากะทันหัน

เซียวเสี่ยวยิ่งดูเศร้าหมองมากกว่าเดิม

"ตอนนั้นเรากลับไม่ได้อยู่เคียงข้างมารดาเจ้า ก่อนหน้าที่ท่านย่าเจ้าจะจากไป เราเคยไปพบนาง ฟังจากคำพูดของนางแล้ว หลังคลอดเจ้าออกมา มารดาเจ้าก็เลือดไหลไม่หยุด..." น้ำเสียงพระองค์สั่นเครือก่อนหยุดลง

ในดวงตาผวยไยวอันเผยเส้นเลือดขึ้นมาซ้ำๆ เขากัดฟันเอ่ย

"เสียเลือดจนตาย?"

เซียวเสี่ยวจ้องมองนิ่งงันไปยังผยไยวอันที่คล้ายจะมีใบหน้าบิดเบี้ยวไปน้อยๆ ในดวงตาค่อยๆ มีน้ำตาเอ่อคลอ

"หลังมารดาเจ้าโชคร้ายจากไป เจ้าก็ได้ทำนุสงเจ้าเลี้ยงดู ตอนที่เรารู้ว่ามีเจ้า ตอนนั้นเจ้าก็เป็นบุตรชายคนโตของจวนเว่ยกั้วกงไปแล้ว เราไม่อาจรับเจ้ามาอยู่ข้างกายได้อีก ได้แต่ลอบจับตามองเจ้าอย่างลับๆ ไยวอัน ใบหน้าของเจ้าคล้ายคลึงมารดาเจ้ามาก ความสามารถของเจ้าเองก็ได้มาจากนาง เจ้าไม่รู้หรือว่าตอนที่เจ้ายังเป็นเด็กหนุ่มมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมืองหลวง แม้เราจะไม่อาจเข้าใกล้เจ้า แต่ในใจก็ภาคภูมิใจมาก ทั้งยังรู้สึกเสียใจมากเช่นกัน เราอิจฉาพ่่านสูงของเจ้านักที่สามารถอยู่ด้วยกันกับเจ้า สั่งสอนเจ้า..."

"กระหม่อมขอถามพระองค์อีกคำถาม ตอนนั้นนางเต็มใจ...หรือว่าพระองค์บีบบังคับนาง"

ผยไยวอันเอ่ยขัดเซียวเสี่ยวขึ้นมาอีกครั้ง

เซียวเสี่ยวมองสบสายตาของผยไยวอัน นิ่งเสียบไปนาน ก่อนหันกลับไปมองยังป้ายวิญญาณนั้นอีกครั้ง

"เหตุใดจึงไม่ตอบ"

สีหน้าผยไยวอันค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเย็นชา

"ไยวอัน..." เซียวเสี่ยวหลับตาลง "เราไม่กล้าดูหมิ่นดวงวิญญาณของมารดาเจ้า...ทุกอย่างล้วนเป็นความผิดของเรา คึ้นนั้นเราลวงเกิน..."

"นั่นเพราะพระองค์ไม่มีสิทธิ์ดูหมิ่นนาง!" ผยไยวอันขึ้นเสียงดูดันกะทันหัน

เซียวเลียอิงไป แวดตาร้อนรน "โย่วอัน เจ้าฟังเราอธิบายก่อน!
ตอนที่เรามาที่นี่ไม่มีความคิดเป็นอื่นสักนิด เพียงแค่หวังว่าสวรรค์
จะส่งสาร ช่วยให้นางหายป่วย เพียงแต่คืนนั้นการบอกลาใกล้มาถึง
เราขาดสติไปชั่ววูบ ไม่อาจควบคุมตนเอง..."

"ดังนั้นพระองค์จึงใช้ความรู้สึกเป็นเหตุผลล่วงเกินนาง? ตอนที่
พระองค์ทรงทำตามพระทัย เคยนึกถึงท่านอาหญิงของกระหม่อมสักนิด
บ้างหรือไม่ สำหรับสตรีผู้หนึ่ง จากสภาพจิตใจของนางในตอนนั้น ยังจะ
ฝันปฏิเสธพระองค์ได้อย่างไร ไม่ต้องพูดถึงว่านางถูกพระองค์บีบบังคับก่อน
ต่อให้ต่อมานางหันเหไปกับพระองค์ ยินยอมพร้อมใจจริงๆ แต่หาก
พระองค์ทรงรักถนอมนางตั้งที่ตรัสมา ย่อมทรงกระจำงแจ้งว่านี่เป็น
การกระทำที่ไม่เหมาะสม พระองค์จะยังทรงปฏิบัติต่อนางเช่นนี้ได้อย่างไร...
เหตุผลที่มนุษย์เป็นมนุษย์ก็เพราะรู้จักกลัว รู้จักละอาย รู้จักควบคุมตนเอง
ไม่อย่างนั้นจะต่างอันใดจากสัตว์เดรัจฉานเล่า"

เผยโย่วอันขอตาแดงก้ำ น้ำเสียงสั่นเครือเล็กน้อย

เซียวเลียตัวแข็งค้างไปแล้ว พระองค์จ้องมองไปยังเผยโย่วอัน
ประกายตาฉวบไหว ผ่านไปครู่ใหญ่จึงผงกศีรษะเอ่ย "เจ้าต่อว่าได้ถูกต้อง
แล้ว เราเทียบกับสัตว์เดรัจฉานยังไม่ได้ หลายปีมานี้ทุกครั้งที่นี่ก็ถึง
พฤติกรรมเยี่ยงสัตว์เดรัจฉานที่ทำลงไป เราก็ทั้งเจ็บปวดและเสียใจภายหลัง
ถึงที่สุด หากไม่ใช่ความผิดของเรา มารดาเจ้าก็ไม่ต้องมาต่วนจากไปเช่นนี้
บัดนี้เหวินจิงจากไปแล้ว เราไม่อาจชดเชยให้นางได้อีก โชคดีที่ยังมีเจ้า
โย่วอัน เจ้าไม่รู้ว่าเราคาดหวังต่อเจ้าเพียงใด..."

เซียวเลียก้าวเข้าไปหาเผยโย่วอันหนึ่งก้าว ยื่นมือออกมาคล้าย

อยากจับแขนเขา

"หากต้องใช้ชีวิตมารตามา แลกชีวิตกระหม่อม กระหม่อมเต็มใจ
ไม่เคยเกิดมาเสียยังดีกว่า!"

เผยไย่ວັນเอ่ยเสียงเย็น ก่อนจะเดินอ้อมเขี้ยวเลียมาตรงหน้าโต๊ะบูชา
สายตาดิ่งเหม็งไปที่ป้ายวิญญาณ สักพักก็คุกเข่าลงโขกศีรษะสามครั้ง
จากนั้นลุกขึ้นยืนแล้วเปิดประตูเดินออกไป

เขี้ยวเลียตะโกนไล่ตามแผ่นหลังเขาไป "ไย่ວັນ! เราผิดต่อมารดาเจ้า
แล้วก็ผิดต่อเจ้าด้วย ที่คืนนี้เราบอกเรื่องพวกนี้กับเจ้า เพราะหวังว่าพ่อลูก
จะประสานใจกัน! เราเป็นบิดาเจ้า ในเมื่อตอนนั้นมารดาเจ้ายอมแลกชีวิต
ตลอดเจ้ามา ก็คงไม่อยากเห็นพวกเราสองพ่อลูกกลายเป็นอย่างทุกวันนี้
เรารู้สึกเสียใจแล้ว ได้เห็นหน้าของเรา วันหน้าจะ..."

เผยไย่ວັນหยุดเดินกะทันหัน หันกลับมาจ้องเขี้ยวเลียที่ไล่ตามมา
ในดวงตาประหนึ่งมีรอยเลือดจางๆ เคลือบขึ้นมาชั้นหนึ่ง

เขี้ยวเลียหยุดลงทันควัน ถึงกับไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก

"บิดาของกระหม่อมคือเผยเสียน! กงอันดับหนึ่ง เป็นขี้จู้กั่วแห่ง
ต้าเว่ย เว่ยกั๋วกงเผยเสียน! ฝ่าบาทโปรดระวังจากด้วย กระหม่อมขุนนาง
ต้องโทษขอลูลลา!"

แต่ละถ้อยคำล้วนเด่นชัดออกมาจากริพิน หลังเอ่ยจบเผยไย่ວັນ
ก็กลับตัวเดินออกจากประตูเรือนไป เราร่างหายลับไปท่ามกลางฝันราตรี
อย่างรวดเร็ว ไม่เคยหันหน้ากลับมาอีก

เขี้ยวเลียไล่ตามไปอีกสองก้าวก็หยุดลงช้าๆ สายตามองไปด้านหน้า
ลมหายใจหอบหนัก ตัวสั่นเต็มไปด้วยร่าง

หลี่หยวนก็รีบปรากฏตัวออกมาจากมุมมืด เข้าไปประคองส่องแต่
โดยไม่กล้าพูดอะไร

เขี้ยวเล็บถูกประคองยื่นอยู่ในเรือนอันว่างเปล่าภายใต้ผืนราตรี
มืดมิดเป็นเวลานาน

ขอบฟ้าสว่างเรืองรองขึ้นมาช้าๆ ณ เมืองเจียวนโจวที่อยู่ห่างไปไกล
พันลี้ เข้าวันนี้ทุกคนในสกุลเงินต่างยุ่งวุ่นวายกับการส่งเงินจ่ายผู้ออกเดินทาง
กลับเมืองหลวง

ตอนที่เงินจ่ายผู้ตัดสินใจบอกคนที่บ้าน ทุกคนในสกุลเงินยังคง
อยู่ในบรรยากาศปีติยินดีที่เพิ่งบุตรชายยกแผ่นดินออกมาได้ เมื่อเมืองชื่อ
ไต้ยินบุตรสาวบอกกะทันหันว่าจะกลับเมืองหลวง ก็หึ่งไม่คาดฝันและ
ตัดใจไม่ได้ รีบเอ่ยกับนางว่าทุกวันนี้ลูกเขยเองก็ไม่อยู่ที่เมืองหลวง ซ้ำ
ก่อนจากไปยังเคยตั้งใจกำชับให้นางรั้งอยู่ที่เจียวนโจวอย่างสบายใจ
ทุกวันนี้ยังไม่จำเป็นต้องรีบกลับไปเพียงนี้ แต่เงินจ่ายผู้อาศัยการปรนนิบัติ
แม่สามีเป็นเหตุผล ยินกรานว่าจะต้องไป เมืองชื่อเองก็ไม่สะดวกจะขัดขวาง
ได้แต่เตรียมเรื่องเดินทางกลับเมืองหลวงให้นาง เดิมเงินเย่าถึงอยากไป
ส่งน้องสาวกลับเมืองหลวงด้วยตนเอง ทว่าเงินจ่ายผู้ใช้เหตุผลว่าที่บ้าน
จำเป็นต้องมีเขาคอยดูแล สู้ดทำยจึงเลือกพอบ้านที่ไว้ใจได้มาคุ้มกัน
เงินจ่ายผู้เดินทาง เมื่อครู่เมืองชื่อ เงินเย่าถึง อวิจู้กับคนอื่นๆ เพิ่งออกมาส่ง
และบอกหลานกัน

หลังขึ้นรถม้า รอยยิ้มบนใบหน้าเงินจ่ายผู้ก็เลือนหาย เปลี่ยนเป็น
ใจลอยขึ้นมาแทน รถม้าเคลื่อนออกจากประตูเมืองช้าๆ แล่นไปตาม

เส้นทางหลัก ทันใดนั้นกลับหยุดลงกะทันหัน พ่อบ้านบอกว่ามีคนมาขวางเอาไว้

เงินจยาผู้ซึ่งงอกหน้าออกไปเห็นเป็นหยางอวี่นยืนขวางอยู่หน้ารถม้า เขาก้าวเดินมาหานางอย่างรวดเร็วพร้อมครวระเอ่ย "สูหยิน ก่อนหน้านี้ นายท่านมีคำสั่งให้รั้งตัวสูหยินไว้ที่เจวียนโจว ขอสูหยินได้โปรดเชื่อฟัง นายท่าน อย่าทำให้ช้าน้อยลำบากเลยขอรับ"

เงินจยาผู้มองเขา "ข้าถามเจ้า ของที่เมื่อไม่กี่วันก่อนครอบครัวข้า ชุดเจอที่คู่ต่อเรือ ไซฝี่มีเจ้าหรือไม่"

เมื่อไม่กี่วันก่อนคนงานชุดพบตราหยกอันหนึ่งภายในคู่ต่อเรือของ สกุลเงิน ภายหลังบอกว่าเป็นตราหยกแผ่นดินที่หายสาบสูญไปนานแล้ว สร้างความตกตะลึงไปทั่วทั้งเมือง คนสกุลเงินเองก็ไม่อยากจะเชื่อ ทุกคน ยินดีแต่พบเสียสติ

หลังเงินจยาผู้ไ้ยินข่าวก็คาดเดาได้ทันทีว่าน่าจะเป็นฝีมือของ เฉยไยวอัน ในใจยังรู้สึกกระวนกระวายหนักกว่าเดิม จะยังรั้งอยู่ที่นี้ต่อไป ได้อย่างไร

นางถามจพบเห็นหยางอวี่นไม่พูดอะไรก็ยิ้มเย็นเอ่ย "นายท่านบ้านเจ้า ทำเรื่องดี ๆ อะไรไว้แล้ว เขาไม่บอกข้า ข้าถามเจ้าไปเจ้าก็คงไม่มีทางตอบ ข้าจึงไม่ถามเสียเลย จะได้ไม่ต้องทำให้เจ้าลำบากใจ เพียงแต่ถนนสายนี้ ไม่ใช่ถนนที่นายท่านเจ้าสร้าง การเดินทางกลับเมืองหลวงครั้งนี้ข้ากลับ แน่หนอน! ในเมื่อเขาไม่ยอมให้เข้าไป เจ้าก็ไปบอกให้เขามาขวางด้วยตนเอง หากเขาไม่มาข้าก็จะไป!"

นางเอ่ยจบก็ปล่อยม้าลงพร้อมสั่งให้พ่อบ้านออกเดินทางต่อ

รถม้าแล่นไปบนถนนหลักอย่างรวดเร็ว เหลือทิ้งเพียงฝุ่นสีเหลือง
ฟุ้งกระจายเอาไว้ด้านหลัง

หยางอวี่นมองรถม้าที่จากไปไกลขึ้นเรื่อยๆ อย่างจนปัญญา ไม่มี
ทางเลือกอื่นอีก ได้แต่ตัวตักายขึ้นหลังม้าไล่ตามไปคุ้มกัน

เงินจยาผู้สั่งให้ถานเซียงที่นั่งมาด้วยกันหยิบห่อสัมภาระตนเอง
มาให้ จากนั้นนำของจดหมายที่วันนั้นหยางอวี่นมอบให้ออกมา แล้วหยิบ
กระดาษข้างในออกมาจ้องอ่านซ้ำอีกรอบ จากนั้นจึงตรงกลางออกเป็น
สองส่วน สีส่วน แปรส่วนซ้ำๆ ไม่หยุดมือ ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของ
ถานเซียง เงินจยาผู้ฉีกกระดาษแผ่นนั้นจนเป็นชิ้นๆ สุดท้ายยื่นมือออกไป
ข้างนอกหน้าต่างพร้อมกางนิ้วทั้งห้าออก

กระแสดมแรงบนถนนหลักพัดเศษกระดาษจนกระจัดกระจายไปใน
ช่องพริบตา ประหนึ่งระบ้าอันบ้าคลั่งของผีเสื้อ ปลิวว่อนไปในทุ่งนา

จากนั้นสามวัน เขียวเดียวก็ไม่ได้ปรากฏตัว

ในเวลาสามวันนี้พระองค์ทั้งไม่ได้ออกจากราชการเช้า ไม่มีการประชุม
ไม่มีขุนนางคนใดพบหน้าฮ่องเต้ บรรดาฎีกาที่ถวายขึ้นไปเหล่านั้นยิ่ง
ไม่ได้รับการเห็นชอบเสียที

ขุนนางมีแต่จดจำภาพฮ่องเต้จ้องจ้องกับราชกิจ ต่อให้ประชวร ปกติแล้ว
ก็ไม่เคยยกเลิกการประชุมเช้า สถานการณ์เช่นในตอนนี้อย่างไม่เคยพบเห็น
ตั้งแต่พระองค์ขึ้นครองราชย์มา เมื่อสืบข่าวกับทางหลี่หยวนก้วย หลี่หยวนก้วย
ก็บอกเพียงว่า "เมื่อสองคืนก่อนฮ่องเต้ทรงไม่ทันระวังจนประชวรเข้า รู้สึก
ไม่สู้ดี จึงยกเลิกการประชุมเช้าเพื่อรักษาพระองค์"

วันแรกยังดี พอวันที่สอง ในกลุ่มขุนนางก็เริ่มวิพากษ์วิจารณ์กัน จนมาถึงวันที่สาม ต่างคนต่างพูดกันไปเรื่อย จึงมีการเสนอชื่อขุนนางผู้มีตำแหน่งสูงที่ปกติแล้วเข้าออกห้องทรงพระอักษรบ่อยครั้ง ให้ไปขอเข้าเฝ้าเยี่ยมพระอาการ หลังรออยู่ข้างนอกเป็นเวลานาน ในที่สุดหีบหวนกัวยก็ออกมารับหน้ากับบรรดาขุนนางที่ร้อใจ สุดท้ายถ่ายทอดพระราชดำรัสฮ่องเต้ว่าวันพรุ่งนี้ก็จะกลับมาว่าราชการเข้าตามเดิม ทุกคนถึงได้วางใจลงได้

หีบหวนกัวยมองส่งผ่านหลังของเหล่าขุนนางจากไป จากนั้นเดินกลับเข้าไปในตำหนักบรรทม

ภายในตำหนักบรรทมว่างเปล่า ข้าราชการใช้ลูกไล่ออกไปจนหมดแล้ว ผ้าม่านแต่ละชั้นทิ้งตัวลงจรดพื้น แม้จะเป็นตอนกลางวัน แต่ด้านในก็มีเพียงแสงสลัวรางเท่านั้น

หีบหวนกัวยเดินเข้าไปด้านในตำหนักบรรทมอย่างแผ่วเบา เขามาถึงหน้าพระแท่นบรรทมที่ปล่อยม่านเตียงห้อยटकลงมา ก่อนค้อมตัวลงเอ่ยอย่างระมัดระวังผ่านผ้าม่าน "ฝ่าบาท ทุกคนกลับไปหมดแล้วพะยะค่ะ!"

ภายในม่านไม่มีเสียงใดๆ

หีบหวนกัวยรออยู่สักพัก สุดท้ายก็ยื่นมือออกไปเลิกม่านเบาๆ

เพิ่งจะเป็นช่วงต้นเดือนสิบ อากาศของช่วงกลางวันเช่นนี้แค่สวมเสื้อกันหนาวเดินอยู่ภายใต้แสงแดดไม่กี่ก้าวทางที่ยังรู้สึกร้อนจนเหงื่อออก แต่ในตอนนี้เขี้ยวเล็บกลับคลุมผ้าผืนใหญ่ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ตัวคนนั่งอยู่บนเตียง เผยเพียงใบหน้าออกมา ดวงตาสองข้างมองตรงไปข้างหน้าหนึ่งไม่ไหวติง ประหนึ่งกำลังเข้าถวาน

แสงภายในม่านสลัว ดวงตามองดูแล้วดำมืด สีหน้าชวนให้คนหวาดผวาเล็กน้อย

หลี่หยวนก๊วยเอ่ยต่อ "ฝ่าบาท เหล่าขุนนางกลับไปกันหมดแล้ว พงษ์นี้ฝ่าบาทยังต้องออกกว่าราชการเช้า ให้กระหม่อมไปเรียกหมอลงมาจ่ายเทียบยา..."

"เราไม่ได้ป่วย หลายสิบปีล่วงผ่านมาได้ เรื่องแค่นี้ไม่ถึงตายหรอก เจ้าบอกเรามา ช่วงสองสามวันนี้เขาทำอะไรในคุกบ้าง"

"ได้ให้เผยแพร่ไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้นพะยะค่ะ" หลี่หยวนก๊วยตอบเสียงเบา เขียวเขียวแค่นเสียงเหอะออกมา "เราเข้าใจแล้ว! เขาไม่ฟังอะไรทั้งนั้น ความปรารถนาดีของเราในเย็นวันนั้นสูญเปล่าไปหมดแล้ว!" พระองค์หันหน้ามาช้าๆ พร้อมเอ่ยเสียงแหบกระดัง "เราแสดงความจริงใจออกไป คาดหวังว่าเขาจะรักดีต่อเรา พ่อลูกประสาธน์ใจกัน เขากลับทำกับเราเช่นนี้ ไม่ใช่หน้าเราสักนิด เราเป็นฮ่องเต้ เราต้องรักษาหน้า! หลี่หยวนก๊วย เจ้าบอกมาว่าเราควรลงโทษเขาอย่างไรดี"

หลี่หยวนก๊วยหลังน้ำตาออกมาทันทีรีบยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดก่อนคุกเข่าลงไป "ฝ่าบาท พระวรกายฝ่าบาทสำคัญยิ่ง อย่าได้ทรงคิดมากจนเสียสุขภาพเป็นอันตราย ส่วนทางได้ให้เผยแพร่กันนั้น ฝ่าบาททรงให้เวลาเขาอีกสักพัก สายสัมพันธ์พ่อลูก เลือดเนื้อเดียวกัน อีกไม่นานเขาจะต้องเข้าใจความปรารถนาดีของฝ่าบาทแน่นอนพะยะค่ะ"

เขียวลีแลยไม่ได้ยิน ผ่านไปสักพักก็ยิ้มเย็นเอ่ย "ความปรารถนาดีของเรา เกรงว่าเขาคงมองเป็นเจตนาร้ายไปแล้ว ช่างเถอะ เห็นแก่หน้ามารดาเขา เราจะให้โอกาสเขาอีกครั้ง หากเขายังคิดไม่ตก ต่อให้ลูกนาง

ตำหนิ เราก็ยอมรับบุตรชายคนนี้ได้แล้ว!"

หลี่หยวนกู่จึงไป "ฝ่าบาททรงคิดจะ..."

"เราจะไปตรวจฎีกาก่อน!"

เซียวเสี่ยวสะบัดผ้าผืนใหญ่ที่ห่มมาทั้งวันออกทันที พระองค์ตัวตกลองจากเตียงในสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิง สวมเพียงเสื้อตัวในสีขาวตัวเดียว รองเท้าก็ไม่สวมใส่ เพียงเดินเท้าเปล่าจับไม้ไปบนพื้นตำหนักอันเย็นเฉียบ ชายเสื้อโบกพลิ้วไปตามลม แขนเสื้อกว้างสะบัดไหว

ตอนวัยหนุ่มเซียวเสี่ยวเคยมีนิสัยเปิดเผย รูปโฉมหล่อเหลา ทุกวันนี้เฒ่ามากซึ้นแล้ว แม้นิสัยจะเปลี่ยนไปกลายเป็นอำมหิตมากขึ้น แต่ในตอนที่ไม่ได้สวมเสื้อคลุมมังกร ไม่สนใจการวางตัวสูงส่ง หัวไหล่ของเขายังเหยียดตรง เมื่อมองไปที่แผ่นหลังก็รู้สึกได้ถึงความอิสระเสรี ไร้กฎเกณฑ์ ประหนึ่งชาวต่างแคว้น หาใช่ฮ่องเต้

หลี่หยวนกู่จึงไปก่อนขานรับออกมา รีบก้มลงทูลบรองเท้าคู่นั้นไว้ตามไป "ฝ่าบาท ระวังจะเป็นพระบาทพระปะปะคะ กระหม่อมจะสวมฉลองพระบาทให้พระองค์..."

กลางดึกยามจ้อ ฟ้ามืดลมแรง ภายในห้องซังลับของอุทยานตะวันตก ที่ซังเผยไยวอันอยู่ณั้น แสงตะเกียงส่องแสงเพียงสลัว

เผยไยวอันนอนตะแคงอยู่บนเสื่อฟางที่ปูอยู่บนพื้นห้องซัง

ภายนอกห้องซังค่อยๆ มีเสียงฝีเท้าดังเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่หน้าประตูห้องซัง ตามมาด้วยเสียงเปิดกลอนประตู มีคนก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างใน

เผยโยวอันลืมตาขึ้นแล้วหันหน้ากลับไปซ้ำๆ มองดูก่อนขยับตัวลุกขึ้น เขาจัดชายเสื้อให้เรียบร้อยแล้วคุกเข่า จากนั้นคำนับไปทางเงาร่างนั้น

ใบหน้าครึ่งซีกของเซียวเสี่ยวสะทอนแสงสลัว รวากับเคลือบแสงตะเกียงจางๆ ทับลงไปชั้นหนึ่ง ส่วนใบหน้าอีกครึ่งซีกกลับซ่อนอยู่ในความมืดที่แสงส่องไม่ถึง ดวงตาข้างหนึ่งสว่างข้างหนึ่งมืด ดูลุ่มลึกยิ่ง

"โยวอัน ตั้งแต่เจ้าอายุสิบหกจนถึงตอนนี้ เจ้าอยู่ข้างกายเรามาเกือบสิบปี ในช่วงเวลานี้เจ้าช่วยเราแบ่งเบาความกังวล เจ้ากับเราอยู่ด้วยกันเกือบทุกคืนวัน ตอนนี้เจ้ารู้ว่าเราเป็นบิดาเจ้า เจ้าไม่มีความรู้สึกเคารพรักต่อบุพการีให้เราสักนิดเลยจริงๆ หรือ"

เซียวเสี่ยวเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงทุ้มลึก

เผยโยวอันตอบกลับ "ทูลฝ่าบาท ชีวิตของกระหม่อมเป็นฝ่าบาทที่ช่วยเอาไว้ในปีนั้น หลายปีมานี้ทุกเรื่องที่กระหม่อมทำเพื่อฝ่าบาท เป็นทั้งการตอบแทนบุญคุณ แล้วก็เป็นที่หน้าหน้าที่ของขุนนาง ฝ่าบาททรงเป็นฮ่องเต้ของผู้คนทั่วหล้า ยิ่งเป็นบิดามารดาของผู้คนทั่วหล้า ทำให้ผู้คนเกิดความกตัญญู นี่เป็นหลักการ ของฮ่องเต้ แล้วก็ยังไม่ผิดต่อเส้นทางอันยากลำบากยาวนานกว่าจะสำเร็จได้หลังทรงเก็บตัวอยู่ลี้ภัยมากกว่าี่สิบปี"

เซียวเสี่ยวปลยหางตากระตุก สูดลมหายใจเข้าลึก "ดีมาก ในเมื่อเจ้าเทียบฮ่องเต้กับขุนนาง เราก็จะอาศัยฐานะฮ่องเต้ ให้โอกาสเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย...เราขอถามเจ้า เรื่องของฮ่องเต้น้อย เจ้ายังคงไม่มีอะไรจะพูดหรือ"

เผยโยวอันนิ่งเงียบสักพักก่อนตอบ "ทูลฝ่าบาท กระหม่อมไม่มีอะไรจะพูดพะยะค่ะ"

เซียวเสี่ยวสุดลมหายใจเข้าลึกขึ้นอีกครั้ง พระองค์กำมือแน่นจนเห็นเส้นเลือดบิดโปนขึ้นที่หลังมือ ปรหนึ่งมีได้เดือนชอนไชอยู่ใต้ผิว

"เจ้าไม่กลัวตายจริงๆ?"

"กระหม่อมแล้วแต่เมตตาฟ้าพะยะค่ะ"

เซียวเสี่ยวดวงตาเบิกกว้าง ยกมือขึ้นชี้ไปที่เหยี่ยวอันซึ่งคุกเข่าอยู่บนพื้น ลากเสียงสูงยาว "คนที่ไร่นายไว้บิดาย่อมถือเป็นพวกไว้รักดี ออกตัญญู! ที่แห่งนี้ของเราไม่อาจยอมให้คนที่กระทำผิดร้ายแรงเช่นเจ้าอยู่อีกต่อไป! ในปีนั้นเราพาเจ้ากลับมาจากเมืองซูเยี่ย ตอนนั้นก็ให้เจ้ากลับไป นับจากนี้ไม่มีสิ่งใดติดค้างกันอีก!"

พระองค์กล่าวจบก็กลับตัวจากไป ชายอารมณ์สะบัดไหว เดินออกไปข้างนอกอย่างรวดเร็ว เกร่างหายลับไปที่สุดปลายทางเดินช้าๆ ท่ามกลางเสียงฝีเท้า

เหยี่ยวอันยังคงคุกเข่าตัวตรง ใบหน้าเปลี่ยนเป็นซีดขาว แผ่นหลังโค้งลงไปช้าๆ หน้าผากจรดบนพื้นเย็นเฉียบ ร่างกายนิ่งไม่ไหวติง

เขาพลันรู้สึกถึงรสชาติหวานปะแล่มในลำคอ ร่างกายเหยียดตรงอีกครั้งช้าๆ กลืนเลือดที่สะสมอยู่ในหน้าอกหลายวันซึ่งจู่ๆ ก็ทะลักขึ้นมา ถึงลำคอกลับลงไป จากนั้นกลับไปนั่งลงบนเสื่อฟางแล้วหลับตาลง

หลายวันให้หลังภายในราชสำนักดึกเว่ยก็มีข่าวลือร้ายแรงกระจายไปทั่วอย่างลับๆ ก่อความวุ่นวายจนแทบพลิกแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดมีใจทำงาน กระทั่งเวลาจะไปประชุมเข้ายังต่างลอบสังเกตสีหน้าของเซียวเสี่ยว คิดอยากมองให้เห็นถึงพิรุณ

หลังเหตุการณ์ยกเลิกการประชุมเช้าสามวันที่ชวนให้คนไม่เข้าใจ ผ่านพ้นไป ส่องเต๋ไฉนช่วงนี้กลับมาอยู่ในสภาพเดิมอีกครั้ง ขยันออกกว่า ราชการ เรียกตัวขุนนางมาสอบถามหลังการประชุม ละเอียดรอบคอบ ในทุกๆ เรื่อง เข้าใจทุกอย่างเป็นอย่างดี แต่ขอเพียงขุนนางทำได้ไม่เหมาะสม ก็จะถูกตำหนิเกินความผิด ผิดวิสัยของพระองค์ ขุนนางทุกคนต่างเหมือน เดินอยู่บนน้ำแข็งแผ่นบาง ต้องคอยรวบรวมสติทั้งหมดมารับมือ

ไม่มีผู้ใดกล้าเชื่อว่าข่าวลือที่กระจายอยู่ลับๆ จะเป็นเรื่องจริง

เมื่อหลายวันก่อนช่วงย่ำรุ่งมีคนเห็นคนผู้หนึ่งถูกทหารอาวุธ สองคนควบคุมตัวออกไปทางประตูทิศเหนือของเมืองหลวง

คนในเมืองหลวงจำนวนมากต่างรู้จักเผยโย่วอัน ได้ยินมาว่ารูปโฉม ของคนผู้นั้นคล้ายคลึงกับเผยโย่วอันมาก เพียงแต่วันนั้นเขาไม่ได้สวมชุด สีแดงม่วง หากแต่สวมชุดสีดำ เดินออกจากประตูเมืองมุ่งหน้าไปทางเหนือ

จากนั้นก็มีคนยืนยันว่าจนถึงตอนนี้ที่จึงเชียงก็ยังไม่ได้เห็นเผยโย่วอัน ไปรับตำแหน่งที่นั่นเลยสักวัน ดังนั้นข่าวจึงเริ่มกระจายออกไปนับแต่นั้น

ได้ยินมาว่าตอนที่เผยโย่วอันออกเดินทางไปรับหน้าที่ยังตะวันตกเฉียงใต้ ไม่รู้ด้วยเหตุใดจึงละเลยหน้าที่ ผ่าฝืนคำสั่ง กระตุ้นโทสะส่องเต๋ ส่องเต๋ทรงพระพิโรธ ปลดตำแหน่งเขาแล้วณเทศไปทางเหนือเป็นการลงโทษ

ส่วนที่ว่าความจริงเบื้องหลังเป็นเช่นไร เหตุใดส่องเต๋จึงไม่ได้ประกาศ ออกมา ช่วงขณะหนึ่งมีคนพูดกันไปต่างๆ นานา วันนี้หลิวจิวเสากับ อันหยวนโหวขอเข้าเฝ้าส่องเต๋พร้อมกัน อาศัยเหตุผลว่าเผยโย่วอันเป็น ขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก หากมีความผิดจริงก็ควรจะให้สามตุลาการ*

* สามตุลาการ หมายถึงกรมอาญา ศาลยุติธรรม และสำนักตรวจจากร มีหน้าที่พิจารณาคดีสำคัญร่วมกัน โดยเฉพาะ

ไต่สวน เพื่อยืนยันความจริงกับทางฮ่องเต้ คาดไม่ถึงว่าฮ่องเต้กลับทรงพระพิโรธ กล่าวตำหนิทั้งสองคนพร้อมลงโทษหักเงินเดือนสามเดือนทันที นับจากนั้นทุกคนในราชสำนักต่างเก็บงำคำพูด ไม่มีผู้ใดกล้าวิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องนี้อีก คำว่า 'เผยโย่วอัน' กลายเป็นคำที่ไม่อาจพูดออกมาได้

รุ่งอรุณของฤดูใบไม้ร่วงวันนี้ ทางตะวันออกเพิ่งปรากฏแสงสีขาวยืนมา สองข้างทางต้นหลิวห้อยย้อยลงมา ต้นอ้อปลิวอ่อน เผยโย่วอันออกเดินทางไปพร้อมกับทหารอาวุโส

หากว่าโชคดีพอ เดินทางเช่นนี้ต่อไปอีกไม่กี่วัน บางทีอาจไปเจอกับกองทัพที่ราชสำนักส่งไปทางเหนือได้

ตอนที่กำลังเดินทางไปถึงสะพานด้านหน้า ที่ด้านหลังพลันมีเสียงล้อรถม้าดังมา ไต่ตามเข้ามาใกล้ เป็นรถม้าคันเล็กผ้าม่านสีดำคันหนึ่ง หลังหยุดลงสตรีผู้หนึ่งก็ลงมาจากรถ นางสวมชุดเรียบง่าย ที่แขนคล้องห่อสัมภาระห่อหนึ่งพร้อมเรียกให้เขาหยุดฝีเท้า

"ได้เท้า มีแม่ นางไล่ตามท่านมา!" ทหารนายหนึ่งเอ่ย

เผยโย่วอันหันหน้ากลับไป

จื่อหานเงินไล่ตามมาก่อนหยุดลง มือจับห่อสัมภาระในมือแน่น ดวงตาจับจ้องไปที่เขา หอบหายใจน้อยๆ

ทหารมองสบตากันก่อนจะถอยกลับไปอยู่ด้านข้าง

"ท่านสบายดีหรือไม่" เผยโย่วอันผงกศีรษะให้นางเล็กน้อยเหมือนกับแต่ก่อน ดูอ่อนโยนและมีมารยาท

จื่อหานเงินหยุดหอบหายใจ มองใบหน้าซูบผอมของเขา ในดวงตา

รับหยาดน้ำตาขึ้นมาช้าๆ

"ได้ทำเฉย ข้าได้ยินข่าวของท่านแล้ว ข้าจัดการเรื่องความเป็นอยู่ของน้องชายเสียเรียบร้อย นอกด่านหนาวเหน็บและยากลำบาก ขอได้ทำเฉยได้โปรดอนุญาตให้ข้าติดตามไปด้วย ข้าไม่มีความคิดอื่น แค่อยากรั้งอยู่ปรนนิบัติข้างกายได้ทำเฉย ต่อให้เป็นบ่าวรับใช้ ชีวิตนี้ก็ไม่เสียตาย"

เผยไยวอันสีหน้าอ่อนโยนลง เขายิ้มน้อยๆ "ความปรารถนาดีของท่านข้ารับรู้แล้ว ข้ามีความผิดติดตัว ครั้งนี้เป็นการเนรเทศไปใช้แรงงานฝ่าบาททรงรับสั่งห้ามคนในครอบครัวร่วมเดินทางไปด้วย หากลอบติดตามไป ความผิดจะเพิ่มขึ้นเท่าตัว ท่านกลับไปเถอะ"

เขาหันตัวกลับ

"ได้ทำเฉย!"

จื่อหานเงินยังคงไล่ตามมาอีกครั้ง

"พระสูตรเขียนไว้ว่าเรื่องดงามบนโลกใบนี้มีมากมาย ขอเพียงทุ่มเทใจคว้าไว้เพียงอย่างเดียวก็นเพียงพอแล้ว ชีวิตข้าชาตินี้ได้มีภรรยาอยู่เคียงข้างในช่วงเวลาหนึ่ง ข้าก็ไม่เสียตายอะไรแล้ว ท่านกลับไปเถอะ"

เผยไยวอันไม่หันหน้ากลับมา ก้าวยาวๆ จากไปทันที

จื่อหานเงินยืนนิ่งอยู่ที่เดิม จับจ้องไปยังแผ่นหลังสีดำตรงหน้า แผ่นหลังนั้นตรงตรงระหง่านตั้งไผ่ตั้งสน สายลมแห่งอรุณพัดผ่านชายเสื้อ เขาก้าวยาวๆ ไปข้างหน้า ค่อยๆ หายลับไปที่สุดปลายถนน

ถึงภรรยารักของข้าผู้เออร์จดหมายทุกฉบับที่ผ่านมา ยามจรดพู่กันเขียนตัวอักษรประหนึ่งได้พบหน้า แต่ข้ากลับปรารถนาให้จดหมายฉบับนี้

ไม่ปรากฏต่อหน้าเจ้าเสียมากกว่า ไม่ใช่ว่าข้าไม่คิดถึงเจ้า ไม่ยอมพบหน้า แต่หากเจ้าได้อ่านจดหมายฉบับนี้ก็หมายความว่า ข้าไร้ความสามารถ ผิดต่อคำสัญญาในตอนแรกที่มีให้เจ้า แล้วก็ผิดต่อคำสาบานที่ข้าเคยมีต่อเจ้าด้วย

จำได้ว่าตอนจากกันเจ้ามีท่าทีทุกซีก ข้าทนไม่ได้จึงกระซิบบอกเจ้าว่าอีกไม่นานจะต้องกลับมารับเจ้ากลับไป ในตอนนั้นข้ายังแอบหวังว่าทุกอย่างจะสำเร็จลงได้ จบจนตอนเด็กของวันนี้ อยู่ตามลำพังทางตะวันตกเฉียงใต้ ในห้องเรียบๆ กับแสงเทียน ฟังเสียงกาน้ำหยดยามดึกคอยเร่งรัด จังรู้ว่าไม่อาจหลอกตนเองได้อีกต่อไป ได้แต่จับพู่กันขึ้นมาจรดอักษร

ทุกครั้งที่ข้าจับพู่กันล้วนตัวดัดเขียนได้สิ้นไหล อย่างไรก็ตาม ในเวลานี้ คืบนี้ ข้ากลับเขียนอะไรไม่ออก ถึงแม้จะมีคำพูดในใจมากมาย แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นเขียนอย่างไร

ยังจำได้ว่าเมื่อสองปีก่อนที่อำเภอเจียงเจียง คืบนั้นเป็นเหมือนกับคืบนี้ ข้าเข้าพักตามลำพังอยู่ในจุดพักเปลี่ยนม้า ดึกแล้วแต่นอนไม่หลับ จึงลุกขึ้นมาจุดตะเกียงอ่านตำรา พลันได้ยินเสียงเจ้าเรียกชื่อข้า ยากจะเชื่อได้จริงๆ เมื่อเปิดประตูออกไปก็พบเจ้าที่สวมเสื้อผ้าไม่เรียบร้อย เท้าเปล่า ผมแผ่ยุ่งเหยิง รวากับกระต่ายตื่นตกใจกระโจนมาอยู่ตรงหน้าข้า ทั้งยังกอดข้าไม่ยอมปล่อย ในตอนนั้นข้าตกใจจนงง หลงคิดว่าเป็นเรื่องประหลาด จากนั้นทุกวันนี้พอมาย้อนคิดดู คืบนั้นน่าจะเป็นจุดเริ่มต้นความสุขของข้า ภาพทุกอย่างยังเสมือนเกิดขึ้นตรงหน้านี้ กลิ่นหอมยังคงตราตรึง

ตั้งแต่เด็ก ข้าอ่านตำราของปราชญ์สำนักต่างๆ ข้าราชการสั่งสอนของปราชญ์สมัยก่อน เคารพต่อสรรพสิ่ง ไร้ความคิดชั่วร้าย จากนั้นถึงแม้

ข้าจะเติมเต็มความรู้ด้วยตำรา ล้อมกรอบความประพฤติด้วยขนบธรรมเนียม แต่ผู้ที่ทำให้ข้าวุ่นวายกลับเริ่มที่ภรรยารักเสียได้

จำได้ว่าตอนอยู่ด้วยกันที่อุ้งตึงหลายเดือน เจ้ามากเล่ห์ มักจะถูกข้า สั่งสอนอยู่บ่อยครั้ง จะกล้าบอกได้อย่างไรว่าในตอนนั้นข้ามีความสุขอยู่ ทว่ายังไม่รู้ตัว จวบจนได้แต่งงานกัน กลิ่นหอมเจือจางหลังจากกัน คำกระซิบในม่านแพร พิศดูอย่างละเอียดแล้ว กลับพบว่าไม่มีส่วนใดที่ไม่ตรงตาม

ตำรายันบันทึกไว้ว่าทุกครั้งที่เหลียงหงกลับมา ภรรยาของเหลียงหง จะไม่กล้าเงยหน้ามองเขา แต่จะยกอาหารไว้เหนือศีรษะ ยื่นส่งให้ บอกถึง สามีภรรยาที่รักเคารพซึ่งกันและกัน เป็นเรื่องเล่าลงดงามที่ถ่ายทอดกันมา ยาวนาน อย่างไรก็ตามข้าไม่อีกฉาเหลียงหงแม้แต่น้อย ข้ารักในท่าที่ ออดอ้อนเอาแต่ใจของเจ้า แม้ตอนนั้นจะไม่พอใจ แต่ทุกวันนี้พอได้ นึกย้อนกลับไป นั่นกลายเป็นสิ่งที่ข้าต้องการยิ่ง คาดว่าชาตินี้คงไม่อาจ เห็นท่าที่ออดอ้อนของเจ้าอีก ยิ่งไม่อาจได้ยินเจ้าเรียกขานว่า 'พี่ใหญ่เมื่อย' ข้าถึงเพิ่งรู้จักเสียตายดึกเข้ากระดูก

บิดาของข้าเคยสอนพวกเราพี่น้องตอนเด็กว่า 'การเป็นวิญญูชนนั้น ไม่ง่าย ต้องซื่อสัตย์ยุติธรรม' ข้าเคยตระหนักลึกซึ้ง อย่างไรก็ตามมาถึง วันนี้ ข้าถึงได้รู้ว่าเรื่องที่ยากที่สุดในได้หล้าไม่ใช่วิธีการเป็นวิญญูชน อย่างไร แต่เป็นระหว่างเจ้ากับคุณธรรม ข้าควรจะได้เลือกสิ่งใด

สุดท้ายข้าก็ผิดคำพูด ไม่ได้กลับทางได้มารับเจ้าตามคำสัญญา ในวันนั้น ผิดต่อการเฝ้ารอของเจ้า พຽ່ງนี้ข้าจะต้องออกเดินทาง ทำเรื่องที่สมควรทำ เรื่องนี้เกรงว่าจะมีภัยถึงตัว และที่ข้าเสียดังกรายเช่นนี้ ไม่ใช่

เพื่อเงินทองลาภยศ แล้วก็ไม่ใช่ว่าไม่รักเจ้ามากพอ เพียงแต่คนเรายืนอยู่
ระหว่างฟ้าดิน มีเรื่องที่ต้องทำ

เรื่องในวันนี้ก็คือเรื่องที่ต้องทำอย่างไม่อาจปฏิเสธได้
ถึงอย่างนั้นสุดท้ายก็ยังทำผิดต่อเจ้าอยู่ดี

ภรรยารัก ตอนแรกที่เจ้าวิ่งมาหาข้าก็เพื่อร้องขอการคุ้มครองจากข้า
วันนี้กลับไม่มีหนทางใดที่จะสมปรารถนาทั้งสองทาง ข้าผิดต่อเจ้า หากมี
วันนี้เจ้าได้รู้ข่าวร้ายของข้า อย่าได้ทำร้ายตนเองเป็นอันขาด แล้วก็
ไม่จำเป็นต้องพยายามช่วยเหลือข้าให้เห็นดีเห็นชอบ ความผิดของข้า
สำหรับฮ่องเต้นั้นไม่อาจให้อภัยได้

ชาตินี้แม้ข้าจะมีฐานะสูงส่งเป็นขุนนาง แต่ความจริงก็แค่ร่างกาย
พิการ่างหนึ่งที่ชอบชาติกำเนิดอันต่ำต้อยต่ำไว้ ตอนเด็กยังมีชื่อเสียงเลวร้าย
แต่เจ้ากลับไม่ทอดทิ้งคนอับมงคลอย่างข้า ยินดีอยู่เคียงคู่กัน ยามมีชีวิต
ได้พบเจอความสุข ยามตายก็คือชะตาชีวิตกำหนด ความเสียตายเดียว
ก็คือวันหน้าไม่อาจทำให้เจ้ามีความสุขได้อีกแล้ว โชคดีที่ข้าได้เตรียมการ
เอาไว้ก่อน แม้ไม่สามารถอยู่ปกป้องชีวิตที่เหลือของเจ้าได้ด้วยตนเอง แต่
คิดว่าเจ้าจะสามารถใช้ชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างสงบสุขเช่นกัน ไม่จำเป็นต้อง
ต้องคอยหวาดกลัวว่าจะเจอภัยอันตรายอีกต่อไป นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ข้า
ทำให้เจ้าได้แล้ว

ที่แนบมาด้วยเป็นหนังสือหย่า ในเมื่อวันนี้ข้าทอดทิ้งเจ้า นับจากนี้ไป
เจ้าไม่จำเป็นต้องนึกถึงข้าอีก เจ้าเป็นสตรีชื่อนหวานรูปโฉมงดงาม หาก
วันหน้าพบเจอคนที่ดี สามารถแต่งงานใหม่ได้ เมื่อข้าได้รับรู้ย่อมรู้สึก
วางใจ มอบคำอวยพรให้เจ้าจากแดนไกลเช่นกัน จดหมายจบลงที่ตรงนี้

ขอให้ภรรยาภักดิ์รักษาตัวด้วย

จดหมายเขียนมือของโยวอัน วันที่สี่สิบเจ็ด เดือนแปด เวลายามโหล่ว'

จดหมายของเผยโยวอันมีอยู่ด้วยกันทั้งหมดสองแผ่น

แผ่นหนึ่งก็คือเนื้อหาเหล่านี้ ส่วนอีกแผ่นเป็นหนังสือหย่า ซึ่งวันนั้น
เงินจยาผู้ฉกฉมเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยโยนทิ้งไปแล้ว

กระตาศพวงนั้นนางไม่จำเป็นต้องอ่านอีก เพราะแต่ละตัวอักษรล้วน
สลักลึกลงไปในความจำนานแล้ว

แล้วก็ในตอนหลังจากที่ได้รับจดหมายฉบับนี้ เงินจยาผู้ถึงได้
เข้าใจว่าที่แท้ในคืนนั้นก่อนจะจากไปเขาได้เตรียมตัวลลาขาดกับนาง
เอาไว้แล้ว เพียงแต่ว่าตอนนั้นนางจมอยู่กับความเศร้าที่ต้องแยกจากเขา
ภายหลังยังถูกเขาปลอบโยนเช่นนั้น จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ไม่ได้สังเกตเห็น
ความผิดปกติของเขาโดยสิ้นเชิง ภายหลังได้รู้ถึงคำกำชับและการเตรียมการ
ก่อนจากไปของเขาจากพี่ชาย หลังจากนั้นอวีจู่ก็มาเจริญใจ เมื่อนำ
ทุกอย่างมารวมกัน ในที่สุดนางก็สัมผัสได้ถึงดวงสังหรณ์อันเลวร้าย

ในตอนที่ยังไม่ได้อ่านจดหมายฉบับนี้ สำหรับความไม่สบายใจ
ทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็ยังเป็นแค่การคาดเดา นางยังพอจะปลอบใจตนเอง
ได้บ้าง

จวบจนจดหมายนี้มาถึง เงินจยาผู้รู้สึกเป็นกังวลและร้อนใจ
มากเพียงใด ความโกรธและเสียใจที่ตามมาในภายหลังก็มีมากกว่านั้น

นางตั้งใจจะเก็บสิ่งนี้เอาไว้ให้ดี รอจนได้พบเผยโยวอันแล้วนาง
จะฟาดของที่เขาเขียนมานี้ใส่หน้าเขา ให้เขากลิ่นทั้งหมดกลับลงไป

ทีละคำๆ!

เงินจยาผู้โอบกอดความร้อใจ ความกังวล ความโกรธ และความเสียใจ ที่ตอนนี้ยังไม่อาจระบายได้เอาไว้ เริงเดินทางทั้งวันทั้งคืนอย่างเหน็ดเหนื่อย จนในที่สุดวันนี้ก็มาถึงเมืองหลวง...มาถึงจวนสกุลเฉย

จวนสกุลเฉยยังคงเป็นจวนสกุลเฉยเดิม ทว่าภายในระยะเวลาสั้นๆ ไม่ถึงปี ครั้งนี้ที่นางกลับมาจวนสกุลเฉยก็คล้ายกลายเป็นอีกแบบหนึ่งไปแล้ว ที่ห้องโถงด้านหน้าบ่าวรับใช้ยืนกันบางตา ตลอดทางที่เดินเข้าไป มีทั้งผู้ที่เกี่ยวครั้นการงาน พุดคุยนิทา เมื่อเห็นกลุ่มเงินจยาผู้เดินเข้ามา กะทันหันถึงได้รับร้อนมาต้อนรับ เพียงแต่ว่าสีหน้าต่างคูผิดไปจากแต่ก่อนอย่างมาก เงินจยาผู้มุ่งตรงเข้าไปยังเรือนที่ตนเองพักอยู่ พร้อมส่งคนไปแจ้งแก่ทางซินสุหยินด้านนั้น ให้ไปบอกว่าหลังตนเปลี่ยนชุดเสร็จแล้ว จะแวะไปคารวะ จากนั้นก็สั่งให้ป่าหลิออกออกไปสืบข่าว

เพียงไม่นานป่าหลิาก็กลับมาด้วยสีหน้าหวาดหวั่น บอกว่า "ไม่รู้เกิดอะไรขึ้นกันแน่เจ้าคะ หลังนายท่านออกเดินทางจากเฉวียนโจวก็เหมือนไม่ได้เดินทางไปยังตะวันตกเฉียงใต้ คล้ายจะอยู่ที่เมืองหลวงแต่ก็ไม่ปรากฏตัว เมื่อครั้งเดือนก่อนหน้ายังเกิดข่าวลือว่านายท่านไปกระตุ้นโทสะฮ่องเต้เข้า จึงถูกริบตำแหน่งไปแล้ว มีคนเห็นว่าตอกรุ่งสว่างของวันหนึ่ง ทหารอาวุโสสองนายคุมตัวนายท่านออกจากประตูเมือง ส่งไปยังชายแดนทางเหนือแล้วเจ้าคะ"

เงินจยาผู้หัวใจเต้นแรงขึ้นมา

ถึงแม้ในจดหมายฉบับนั้นของเฉยโย่วอันจะไม่ได้เขียนบอกว่า

表妹萬福

ในชาติใหม่ ‘จินฉยาฟู’ มีความมุ่งหมายเดียวก็คือหาที่ปลอดภัยให้ตนเอง
ที่ตรงนั้นต้องไม่มีสามีชื่อ ‘เพียวชิวจื่อ’
คนที่เคยยกนางให้ชายอื่นถึงสองครั้ง
ที่ตรงนั้นต้องแข็งแกร่งพอจะต้านทานอำนาจ ‘เซียวอินตัง’
ว่าที่ฮ่องเต้ผู้หมายตามนางได้
และที่ตรงนั้นนอกจากข้างกาย ‘เพียวยวอัน’ มหาเสนาบดีอายุน้อยแล้ว
นางก็หนีที่ปลอดภัยอื่นไม่ออกอีก

ชาติก่อน เพียวยวอัน หรือ ‘พีใหญ่เพียว’
เป็นคนเดียวที่ยื่นมือช่วยเหลือนางโดยไม่กลัวว่าจะไปขัดอำนาจใคร
ชาตินี้ เพียงนางได้พบเขาอีกครั้ง
การพุ่งตัวเข้าไปกอดเขาเอาไว้ก็ทำให้นางรอดพ้นอันตรายอีกหน
เขาผู้นี้เป็นที่ปลอดภัยชั้นเลิศที่นางพึ่งปราศณา อยู่ใกล้แล้วมีต่ออบอุ่นหัวใจ
กว่าชายผู้นี้ช่างใจเขินนัก ทั้งที่เขายังไม่มีใครในดวงใจ
แต่ก็ไม่ยอมรับนางไว้ข้างกายเสียที
นางจำเป็นต้องใช้มารยาทหญิง มีเท่าไรล้วนต้องนำออกมาทั้งหมด
ยามถูกเขมของอุบายออกก็กินหน้ารับฟังการสั่งสอนอย่างว่าช่วย
นางพยายามถึงเพียงนี้แล้ว
ยอมไม่ได้ต้องการเพียงสัญญาว่าจะปกป้องนางเท่านั้น
นางยังต้องการฐานะภรรยา... ผู้ที่จะได้อยู่เคียงข้างเขาไปจนแก่เฒ่าด้วย!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

กดสองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2669-4

9

786160 626694

ราคา 409 บาท